

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 400/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti W., a. s., K., zastúpenej AK P., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. P. P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 K 42/2011 z 25. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti W., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti W., a. s., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej AK P., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. P. P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 K 42/2011 z 25. októbra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 2 K 42/2011 z 22. júla 2011 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu P., a. s., K. (ďalej len „úpadca“), a za správcu podstaty bola ustanovená JUDr. Z. Š., L. (ďalej aj „správca“). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 145/2011 z 28. júla 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že *„si ako veriteľ Úpadcu prihlásila do konkurzu Úpadcu svoje pohľadávky riadne a včas prihláškou, označenou poradovým číslom 1 až 20. Lehota na podávanie prihlášok uplynula dňa 12. 09. 2011...“*

Nakoľko súd ani správca nemajú povinnosť informovať veriteľa, či je jeho pohľadávka zistená, alebo ostala sporná, spoločnosť W. v záujme zistenia stavu prihlásených pohľadávok kontaktovala v priebehu lehoty na popieranie pohľadávok Správcu. Správca však do konca lehoty na popieranie pohľadávok nepodal k prihláseným pohľadávkam W. žiadne stanovisko. Deň po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok, t. j. dňa 13. 10. 2011 bola W., po predchádzajúcom ohlásení sa, nahliadať do správcovského spisu a oboznámiť sa s konečným zoznamom pohľadávok s vyznačením popretých pohľadávok, ktorý je v zmysle zákona Správca povinný vytvoriť najneskôr v posledný deň lehoty na popieranie pohľadávok. Po príchode do kancelárie Správcu nebolo W. umožnené nahliadnuť do správcovského spisu, nakoľko sa v spise ešte nenachádzal konečný zoznam pohľadávok s vyznačením popretých pohľadávok. Správca vzniknutú situáciu odôvodnil tým, že na konečnom zozname pohľadávok, vrátane vyznačovania popretých pohľadávok ešte len pracuje, o čom nášho klienta medzičasom informoval e-mailovou správou...“

V nadväznosti na citované sťažovateľka ďalej argumentuje, že *„zo ZKR jednoznačne vyplýva, že prihlásené pohľadávky môže správca popierať len do uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok. Len čo táto lehota uplynie, správca musí popieranie prihlásených pohľadávok ukončiť a jeden rovnopis konečného zoznamu pohľadávok s vyznačením popretých pohľadávok bezodkladne doručiť na príslušný súd v lehote troch dní. Lehota na popieranie prihlášok Správcovi uplynula dňa 12. 10. 2011. Správca však vyhotovoval*

konečný zoznam pohľadávok a vyznačoval popretie pohľadávok až v deň nasledujúci po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok, t. j. 13. 10. 2011. Uvedené vyplýva z e-mailovej komunikácie Správca a spoločnosti W. zo dňa 13. 10. 2011 a potvrdil to aj samotný Správca na prvej schôdzi veriteľov Úpadcu. Z tohto dôvodu sa prihlásené pohľadávky W. v rozsahu, v akom neboli popreté, považujú v konkurze za zistené.“

Napokon sťažovateľka uvádza, že *«dňa 14. 10. 2011 sa v sídle Správca konala prvá schôdza veriteľov Úpadcu. Na prvej schôdzi veriteľov sa zúčastnila aj spoločnosť W. Správca však na základe svojho záveru, že pohľadávky W. poprel čo do právneho dôvodu, napriek tomu, že toto popretie nebolo vyznačené najneskôr dňa 12. 10. 2011 v zozname pohľadávok spôsobom popísaným v ust. § 32 ods. 4 ZKR, neumožnil spoločnosti W. na schôdzi veriteľov hlasovať. Správca teda nerešpektoval účinky ustanovené v § 32 ods. 4 ZKR, a teda, že uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok sa prihlásená pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú. Splnomocnený právny zástupca W. na prvej schôdzi veriteľov preto vzniesol voči prijatým uzneseniam odôvodnené námietky rozporu prijatých uznesení so zákonom. ...*

Na prvej schôdzi veriteľov bolo prijaté uznesenie č. 2, v zmysle ktorého: „schôdza veriteľov nezvolila veriteľský výbor, nakoľko sa prvej schôdze veriteľov zúčastnili len dvaja veritelia oprávnení hlasovať na schôdzi v zmysle § 39 ZKR, pôsobnosť veriteľského výboru vykonáva až do riadneho zvolania veriteľského výboru súd“, ako aj uznesenie č. 5, v zmysle ktorého: „Schôdza veriteľov potvrdila zotrvanie správcu, JUDr. Z. Š. vo funkcii správcu.“».

Sťažovateľka 17. októbra 2011 podala okresnému súdu návrh na zrušenie uznesenia č. 2 a uznesenia č. 5, ktoré boli prijaté na prvej schôdzi veriteľov, z dôvodu, že podľa jej tvrdenia sú v rozpore s § 35 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), keďže jej ako veriteľovi so zistenou pohľadávkou nebolo umožnené na schôdzi veriteľov hlasovať.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 K 42/2011 z 25. októbra 2011 návrh sťažovateľky na zrušenie uznesení schôdze veriteľov zamietol. Sťažovateľka uviedla, že podľa názoru

okresného súdu „keďže pohľadávky veriteľa W. správkyňa v celom rozsahu poprela, nemá tento veriteľ aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na zrušenie uznesenia schôdze veriteľov“.

Sťažovateľka sa nestotožňuje so závermi okresného súdu uvedenými v odôvodnení jeho uznesenia z 25. októbra 2011 a opätovne poukazuje najmä na to, že „súd pri rozhodovaní o predmetnej veci neprihliadal na účinky ustanovenia § 32 ods. 4 ZKR, v zmysle ktorého uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok sa prihlásená pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú. Zistenie prihlásených pohľadávok v dôsledku uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok nastáva priamo zo zákona bez ďalšieho. Aby tento následok nastal, nevyžaduje sa žiaden osobitný úkon ani so strany správcu, ani zo strany súdu. Je preto dôležité, aby správca nezanedbal svoje povinnosti v súvislosti s popieraním prihlásených pohľadávok. Zistenie prihlásenej pohľadávky v dôsledku uplynutia lehoty na popiera nie prihlásených pohľadávok má povahu nevyvrátiteľnej právnej domnienky (*presumptiones iuris ac de iure*), ktorú nie je možné v konkurze nijakým spôsobom spochybníť.“.

V tejto súvislosti sťažovateľka namieta, že „súd však túto zákonom stanovenú nevyvrátiteľnú domnienku nerešpektoval, a to aj napriek tomu, že z predloženej mailovej komunikácie a konečného zoznamu pohľadávok nepochybne vyplýva, že Správca nemal ani dňa 13. 10. 2011, t. j. deň nasledujúci po poslednom dni na popieranie pohľadávok vyhotovený konečný zoznam pohľadávok, a teda W. ako veriteľ pred konaním schôdze veriteľov nevedela, z akého dôvodu sú jeho pohľadávky popreté, aj keď táto skutočnosť mala byť zrejmá a mala vyplývať z konečného zoznamu pohľadávok už dňa 12. 10. 2011, a teda v posledný deň na popieranie pohľadávok. Zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že prihlásené pohľadávky možno popierať len do uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok. Len čo táto lehota uplynie, správca musí popieranie prihlásených pohľadávok ukončiť a jeden rovnopis konečného zoznamu pohľadávok s vyznačením popretých pohľadávok bezodkladne doručiť na súd. Na tento účel ZKR v § 31 ods. 5 ukladá správcovi lehotu troch dní, ktorá začína plynúť od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok.“.

Podľa názoru sťažovateľky uznesením okresného súdu sp. zn. 2 K 42/2011 z 25. októbra 2011, ktorým zamietol jej návrh na zrušenie uznesení schôdze veriteľov, došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „*W. je v zmysle znenia § 32 ods. 4 piata veta ZKR ex lege veriteľom úpadcu, a teda je osobou oprávnenou na podanie návrhu na zrušenie uznesení schôdze veriteľov*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti W., a. s., K. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 25. 10. 2011, so sp. zn. 2 K 42/2011-319, ktorým zamietol návrh na zrušenie uznesení schôdze veriteľov porušené bolo.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 25. 10. 2011, so sp. zn. 2 K 42/2011-319 a vracia ho Okresnému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Okresný súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť spoločnosti W., a. s., K. trovy právneho zastúpenia vo výške 314,18 € (261,82 € + 20 % daň z pridanej hodnoty), za dva úkony právnej služby na účet jej právneho zástupcu, AK P., s. r. o., B..., a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľky považoval za potrebné najprv zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľky, ktorý je koncentrovane vyjadrený v návrhu na rozhodnutie (petite). Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka je v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným

právnym zástupcom, ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy (čl. 47 ods. 3), ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je totiž v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľky (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

K porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnej veci malo podľa jej tvrdenia dôjsť uznesením okresného súdu sp. zn. 2 K 42/2011 z 25. októbra 2011. Zásadnou a jedinou námietkou sťažovateľky, z ktorej podľa jej názoru vyplýva porušenie ňou označených práv, je skutočnosť, že okresný súd v dôsledku nerešpektovania účinkov § 32 ods. 4 ZKR sa vôbec nezaoberal jej návrhom na zrušenie uznesení schôdze veriteľov č. 2 (o nezvolení veriteľského výboru) a č. 5 (o potvrdení správcu JUDr. Z. Š. vo funkcii správcu) konanej 14. októbra 2011, ale tento návrh zamietol z dôvodu, že *„nie je veriteľom s právom hlasovať, a teda nie je subjektom oprávneným domáhať sa návrhu na zrušenie uznesení schôdze veriteľov“*. V tejto súvislosti sťažovateľka namietala, že predmetný návrh v postavení konkurzného veriteľa podala z dôvodu, že správca poprel jej prihlásené pohľadávky čo do právneho dôvodu, ale toto popretie nebolo vyznačené najneskôr 12. októbra 2011 v zozname pohľadávok spôsobom podľa § 32 ods. 4 ZKR, a napriek tomu jej neumožnil na schôdzi veriteľov hlasovať.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom

subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Aplikujúc uvedené právne názory ústavný súd preskúmal sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu na účely zistenia, či sťažnosť nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«Podľa § 35 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) právo hlasovať na schôdzi veriteľov má veriteľ, ktorého pohľadávka je v čase konania schôdze veriteľov zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti; na každé jedno euro zistenej sumy pohľadávky má veriteľ jeden hlas. Podmienенý veriteľ môže na schôdzi veriteľov hlasovať len vtedy, ak vznik ním prihlásenej a zistenej podmienenej pohľadávky závisí od splnenia záväzku podmieneným veriteľom za úpadcu a veriteľ oprávnený požadovať splnenie záväzku od podmieneného veriteľa na schôdzi veriteľov v rozsahu podmienenej pohľadávky svoje hlasovacie právo neuplatní alebo si svoju pohľadávku v rozsahu podmienenej pohľadávky v konkurze neprihlási. Toto právo podmienenému veriteľovi zanikne, ak sa vznik ním prihlásenej podmienenej pohľadávky stane nemožným; o tom je podmienený veriteľ povinný informovať správcu, len čo sa o tejto skutočnosti dozvie, inak zodpovedá iným veriteľom za škodu, ktorá im v dôsledku toho vznikla. Ak je podmienených veriteľov, ktorí sú povinní plniť za úpadcu tomu istému veriteľovi pre tú istú pohľadávku, viac, môžu vykonávať hlasovacie práva spojené s ich prihlásenými podmienenými pohľadávkami, len ak si zvolia spoločného zástupcu; tieto hlasovacie práva pritom môžu vykonávať len v rozsahu, v akom sú povinní plniť za úpadcu.

Podľa § 35 ods. 8 ZKR každý veriteľ oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať sa môže do piatich dní od skončenia schôdze veriteľov domáhať, aby súd zrušil uznesenie schôdze veriteľov, ak uplatnil na schôdzi veriteľov do zápisnice odôvodnenú námietku rozporu prijatého uznesenia so zákonom; uznesenie možno napadnúť len dôvodmi uvedenými v námietke. Ak je uznesenie schôdze veriteľov v rozpore so zákonom, súd uznesenie schôdze veriteľov do siedmich dní od doručenia návrhu zruší, inak návrh na jeho zrušenie v rovnakej lehote zamietne. Do rozhodnutia vo veci môže súd aj bez návrhu účinky uznesenia schôdze veriteľov pozastaviť.

Z konečného zoznamu pohľadávok s vyznačením zistených a popretých, ktoré doručila tunajšiemu súdu správkyňa konkurznej podstaty dňa 17. 10. 2011 vyplýva, že dňa 12. 10. 2011 poprela veriteľovi W., a. s., K. pohľadávky v celom rozsahu čo do právneho dôvodu a výšky. Teda v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 35, ods. 8 ZKR právo domáhať sa zrušenia uznesenia schôdze veriteľov ZKR priznáva len veriteľom, ktorí sú oprávnení na schôdzi veriteľov hlasovať. Toto právo nepatrí veriteľom, ktorým ZKR hlasovacie právo na schôdzi veriteľov nepriznáva (§ 35, ods. 4 ZKR). Keďže pohľadávky veriteľa W., a. s. správkyňa v celom rozsahu poprela, nemá tento veriteľ aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na zrušenie uznesenia schôdze veriteľov. Súd nemôže v tomto konaní odstraňovať spornosť popretia pohľadávky, toto je potrebné riešiť v samostatnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd návrh veriteľa W., a. s., K. na zrušenie uznesení schôdze veriteľov zamietol.»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 K 42/2011 z 25. októbra 2011 dospel k názoru, že zo záverov okresného súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky (popretie pohľadávky konkurzného veriteľa správcom a s tým súvisiaca otázka oprávnenia takéhoto veriteľa hlasovať na schôdzi veriteľov a následne jeho oprávnenia na podanie návrhu na zrušenie uznesení schôdze veriteľov) nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Dôvody uvedené v napadnutom uznesení okresného súdu možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovaných v danej veci. Výklad uvedených právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov v procese uplatňovania pohľadávok v konkurznom konaní podľa právnej úpravy (ZKR) účinnej do 31. decembra 2011. Obsah predložených listinných dôkazov v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v danom prípade prezentované okresným súdom.

Ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľka namieta rozhodnutie okresného súdu v konkurznom konaní. Konanie všeobecného súdu v konkurznom konaní je špecifickým konaním, v ktorom platia špeciálne pravidlá konania ustanovené ZKR a podporne aj ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (vychádzajúc z § 196 ZKR).

Právo preskúmať a popierať prihlásené pohľadávky má len správca. ZKR na jednej strane prikazuje správcovi preskúmať každú prihlásenú pohľadávku s odbornou starostlivosťou a na druhej strane mu stanovuje na preskúmanie všetkých pohľadávok lehotu len 30 dní od uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok bez ohľadu na počet veriteľov a počet nimi prihlásených pohľadávok. Prihlásenú pohľadávku správca poprie tak, že popretie pohľadávky spolu s dôvodom a rozsahom jej popretia zapíše do zoznamu pohľadávok. Ak správca nepoprie pohľadávku v ustanovenej lehote, považuje sa pohľadávka za zistenú (§ 32 ods. 4 ZKR).

Obsah zoznamu pohľadávok je určujúci pre určenie práv jednotlivých veriteľov v konkurze, tzn. že veriteľ nadobudne alebo stratí výkon práva spojeného s prihlásenou pohľadávkou momentom zápisu rozhodných skutočností do zoznamu pohľadávok.

Podľa § 32 ods. 5 ZKR po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok správca najneskôr do troch dní od uplynutia tejto lehoty doručí jeden rovnopis konečného zoznamu pohľadávok s vyznačením popretých pohľadávok na súd; pre posúdenie, v akom rozsahu sú prihlásené pohľadávky popreté, sú údaje zapísané do konečného zoznamu pohľadávok doručeného súdu rozhodujúce.

Okresný súd v posudzovanej veci vychádzajúc práve z konečného zoznamu pohľadávok (okrem iného s vyznačením popretých pohľadávok sťažovateľky) doručeného mu správkyňou 17. októbra 2011 dospel k záveru, že sťažovateľka, ktorá z dôvodu popretia jej pohľadávky správcom nebola oprávnená hlasovať na schôdzi veriteľov, z tohto dôvodu nebola ani oprávnenou osobou (nemala aktívnu legitimáciu) na podanie návrhu na zrušenie uznesení prijatých na schôdzi veriteľov.

Podľa názoru ústavného súdu sa okresný súd vysporiadal s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ jeho rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu je zrejmé, čo bolo dôvodom, pre ktorý zamietol návrh sťažovateľky na zrušenie uznesení schôdze veriteľov, najmä pokiaľ okresný súd poukazujúc na príslušné ustanovenia ZKR zrozumiteľne a jasne odôvodnil, z akých skutkových zistení pri svojich úvahách vychádzal, argumentujúc najmä popretím pohľadávok sťažovateľky správcom v konečnom zozname pohľadávok doručenom okresnému súdu, a k akým právnym záverom vyplývajúcim z týchto zistení dospel. Ústavný súd pritom nezistil žiadnu skutočnosť naznačujúcu svojvoľný postup okresného súdu, ktorý by nemal oporu v ZKR, stotožňujúc sa s jeho konštatovaním, že v namietanom konaní nemohol (okresný súd, pozn.) odstraňovať spornosť popretia pohľadávky sťažovateľky, pretože podľa § 32 ods. 6 ZKR sa sťažovateľka mohla domáhať určenia pravosti pohľadávky incidenčnou žalobou v samostatnom konaní, čo aj v zákonom ustanovenej lehote (do 30 dní od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok) urobila.

Ústavný súd nezistil, že by sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. V takomto prípade ústavný súd nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré je pre ňu nepriaznivé, čo však nemožno spájať s porušením jej základného práva garantovaného ústavou ani porušením práva garantovaného dohovorom. K porušeniu ústavou garantovaných práv totiž nemôže dôjsť takým rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v súlade s platnými právnymi predpismi.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu preto ústavný súd konštatoval, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy

vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením okresného súdu opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie sťažovateľom označených základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označených sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd navyše k veci uvádza, že z príslušného konkurzného spisu vedeného novovymenovaným správcom podstaty [okresný súd uznesením sp. zn. 2 K 42/2011 z 20. júna 2012 (zverejnený v Obchodnom vestníku č. 122/2012 z 26. júna 2012) medzičasom odvolal JUDr. Z. Š. a ustanovil správcu JUDr. P. T., B.] zistil, že na základe uznania pohľadávok sťažovateľky správcom boli incidenčné konania (tri) vedené okresným súdom na návrh sťažovateľky právoplatne zastavené. Funkciu veriteľského výboru v predmetnom konkurznom konaní podľa § 39 ods. 1 ZKR dosiaľ vykonáva okresný súd.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012